

ת"פ 18313/09/11 - המאשימה: מדינת ישראל נגד הנאשמת: סלמה שולמית גדסי דרור

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 18313-09-11 מדינת ישראל נ' גדסי דרור
בפני כב' השופט עמית פרייז

המאשימה: מדינת ישראל

(ע"י ב"כ עו"ד קייסי)

נגד

הנאשמת: סלמה שולמית גדסי דרור

(ע"י ב"כ עו"ד שפיגל)

הכרעת דין

השתלשלות ההליכים וגדר המחלוקת

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה את העבירות הבאות:

- א. תקיפה הגורמת חבלה של ממש- לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- ב. תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- ג. תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו - לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- ד. הפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו - לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי הנתען, ביום 23/07/09 השליכה הנאשמת בשעות הצהרים בקבוקי זכוכית על שער בית הספר "עמל" בכפר סבא. המתלונן, מנחם קנייבסקי, פנה לנאשמת וביקש ממנה לחדול ממעשיה. בתגובה השליכה לעברו הנאשמת שני בקבוקי זכוכית, וכך נגרמה לו חבלה מעל הגבה השמאלית והוא דימם. למקום הגיעה השוטרת בת אל ידעי, וביקשה מהנאשמת, שגידפה את המתלונן, להירגע. בתגובה, הנאשמת הכתה את המתלונן במכת אגרוף בבטנו. סמוך לאחר מכן, בתחנת המשטרה, סירבה הנאשמת להזדהות והתנגדה למסירת טביעת אצבעות, תוך שנשכבה על הרצפה, הניפה רגליה, גידפה את השוטרת ידעי ושוטרת נוספת בשם מאיה קייטסקי, ואגב כך ירקה ובעטה בשוטרת ידעי.

עמוד 1

בישיבת ההקראה מיום 25/11/12 לא ניתן מענה מפורט מצד הנאשמת לגופו של כתב האישום, אלא שצוין שמדובר בסכסוך בן עשרות שנים, כשההגנה טוענת להגנה מהצדק וזוטי דברים. במצב דברים זה אין אלא לראות את גרסת הנאשמת ככפירה כללית.

בהמשך נשמעו ראיות, והצדדים סיכמו במשולב בכתב ובעל פה.

עדות רס"ב עפרה ליבוביץ

עדותה של רס"ב ליבוביץ, חוקרת מחלקת שירות לאזרח במשטרת כפר סבא, נפרסה על פני עמודים 3-6 לפרוטוקול.

לדבריה, היא גבתה את הודעת המתלונן. אגב כך זה חשף בפניה סימן קטן של דם מעל הגבה השמאלית, וטען שזה נגרם לו מכך שהנאשמת השליכה לעברו שני בקבוקי זכוכית, שאחד מהם פגע בגבה. היא לא צילמה את אותו סימן, ואף לא שלחה אותו לבית חולים לתיעוד הסימן. אם היתה מבחינה בסימני דם על בגדיו, היתה מציינת זאת.

עדות רס"מ ירון טולדנו

עדותו של רס"מ טולדנו, חוקר במשטרת כפר סבא, נפרסה על פני עמודים 6-7 לפרוטוקול. כחלק מעדותו הוגש מזכר שערך וסומן ת/1.

כעולה מעדותו ומהמזכר, ביום 26/7/09 הוא יצר קשר טלפוני עם הנאשמת וביקש ממנה להגיע לתחנת המשטרה לצורכי ביצוע צילום ולקחת טביעות אצבעות, אולם הנאשמת סירבה להגיע.

עדות רס"מ יעל בר אור רפס

עדותה של רס"מ בר אור רפס, חוקרת במשטרת כפר סבא, נפרסה על פני עמודים 7-9 לפרוטוקול.

לדבריה, היא גבתה את הודעת הנאשמת, וזו סומנה ת/2, וזאת לאחר שהנאשמת הגיעה אליה כשכבר היתה מזוהה. הנאשמת סירבה לשתף פעולה בחקירתה וסירבה לענות לשאלות העדה, ובפרט לא התלוננה על חבלות שנגרמו לה ולא הראתה כאלה. העדה מצידה לא הבחינה בכל חבלה, אחרת הדבר היה מצוין על ידה באותה עת. העדה לא זכרה שהיתה עדה לאירוע של השתוללות מצד הנאשמת בתחנת המשטרה. אף לא ידעה לומר אם ראתה את התעודה הרפואית בדבר בדיקת הנאשמת בבית החולים, שסומנה נ/1.

עדות העדה רס"ל בת אל פיסטריך (ידעי)

עמוד 2

עדוּתה של רס"ל פיסטריך (בעת האירוע- ידעי), סיירת במשטרת כפר סבא, נפרסה על פני עמודים 9-16 לפרוטוקול. כחלק מעדותה הוגש מזכר שערכה וסומן ת/3.

כעולה מהעדוּת ומהמזכר, בתאריך 23/07/09 בשעה 12:15 התקבל דיווח כי אשה המוכרת כחולת נפש תוקפת את המתלונן ברחוב אז"ר 18 בכפר סבא. העדה וסייר ביטחון בשם דוד לביא הגיעו למקום בשעה 12:21 ופגשו במתלונן. זה מסר שהינו מנהל קייטנה במכללת עמל, ושאשה בשם שולמית שגרה במקום זרקה בקבוקי זכוכית על השער וכתוצאה מכך נפצע במצחו. העדה לא תיעדה כל סימני דם או פציעה על המתלונן, ומניחה שאם היתה מבחינה בכך היתה מציינת זאת. המתלונן אף ציין כי מדובר באשה חולת נפש שמטרידה את ילדי הקייטנה ואותו כי הרעש מפעילות הקייטנה מפריע לה.

העדה הבחינה בבקבוקי זכוכית מנופצים על הרצפה. לא תיעדה סימני דם במקום, ומניחה שאם היתה מבחינה בכך היתה מציינת זאת. שולמית (כפי שזוהתה על ידי המתלונן) היתה במקום, מחוץ לקייטנה, צעקה לעברו של המתלונן וקיללה אותו. העדה ניסתה להרגיע אותה וביקשה ממנה להתרחק, אך זו לא הקשיבה, והכתה באגרופ בבטנו של המתלונן. משהיא לא נרגעה, העדה עצרה אותה, כבלה אותה, ולקחה אותה לתחנת המשטרה.

בתחנת המשטרה שולמית סירבה למסור פרטי זיהוי ומסרה כי אין לה תעודת זהות. לכן העדה לקחה אותה לזיהוי במכונת מורפוטאץ'. בהגיען לזיהוי, היא התנגדה ולא ניתן היה לקחת ממנה טביעות אצבע, כאשר היא ירקה ובעטה ברגליה לכל הכיוונים וכלפי העדה והשוטרת מאיה שהיתה אתה. בהעדר תיעוד לפגיעה בהן בבעיטה או ביריקה, היא מניחה שלא היתה פגיעה.

נוכח התנהגותה של שולמית, העדה והשוטרת מאיה, בסיוע חוקר בשם דודי לוי שהיה במקום, הפעילו כלפיה כוח, השתלטו עליה והיא נכבלה. אם, כטענת ההגנה, החוקר לוי דרך על צווארה בהיותה על הרצפה ועיקם את ידיה, הדבר היה מתועד על ידי העדה. כך הם פני הדברים אף ביחס לטענה שנפלה מגרסה או פח וכיו"ב.

לאחר מכן החוקר לוי מסר לעדה כי מדובר באשה שמוכרת לו מעבודתו במשטרה ולכן יכול למסור את פרטיה. לאחר בדיקה במחשב החוקר לוי מסר לעדה את הפרטים שהינם שמה המלא ותעודת הזהות של הנאשמת. העדה מניחה שבנסיבות אלה לא נלקחו טביעות אצבע מהנאשמת. נערך עליה חיפוש, ולא נמצא דבר.

בפני העדה הוצג דו"ח מעצר, סומן נ/2, שמולא על ידה בשעה 12:45. העדה אמרה שאינה יודעת אם מילאה אותו בשטח, והניחה שכך היה. כאשר הובהר לה שפרטי הנאשמת מופיעים בדו"ח, מסרה כי אולי הדו"ח מולא לאחר שהחוקר לוי מסר לה את הפרטים. לדבריה, לרוב קורה שדו"ח מעצר ממולא בתחנה ולא בעת ביצוע המעצר בשטח. העדה התחזקה בדעתה שהדו"ח מולא בתחנה לאחר שהתברר לה ששעת המעצר הרשומה בדו"ח הינה 12:30. כן ציינה שזמן הנסיעה ממקום האירוע לתחנה הינו כחמש דקות.

עדוּת העד רס"מ דודי לוי

עדותו של רס"מ לוי, חוקר במשטרת כפר סבא, נפרסה על פני עמודים 16-19 לפרוטוקול. כחלק מעדותו הוגש מזכר שערך וסומן ת/4.

כעולה מהעדות ומהמזכר, ביום 23/07/09 סמוך לשעה 13:30 (אם כי לא שלל האפשרות שרישום השעה מוטעה ומדובר ב-12:30), הגיעו השוטרות מאיה קייטסקי ובת אל ידעי למשרדי רכז החקירות בתחנת כפר סבא עם עצורה וביקשו ממנה להזדהות במכשיר המורפוטאץ'. זו נשכבה על הרצפה (ולא הופלה על ידי השוטרות כנטען על ידי ההגנה), הניפה את רגליה כלפי מעלה ואגב כך הפילה את המגרסה והפח שבסמוך למכשיר האמור. היא אף צעקה, וקיללה את השוטרות.

באשר השוטרות לא הצליחו להשתלט על העצורה, העד נחלץ לעזרתן. הוא תפס את ידי העצורה שהיו כבולות ושם את רגלו על שתי רגליה שהיו זו על זו והצמיד אותן על הרצפה, כשהיא שוכבת על הצד. זאת עשה כדי שלא תניף את רגליה, והדבר הוביל לכך שנרגעה. שלל את הטענה כי שם רגלו על צווארה ואת הטענה שעיקם ידיה. לבקשתו השוטרת בת אל כבלה את רגלי העצורה באמצעות אזיקים שהביאה. בסיום הכבילה שיחרר העד את אחיזתו והופסק לגמרי השימוש בכוח. הוא השאיר את העצורה לטיפול שתי השוטרות.

יצוין שבכל המזכר אין כל ציון לפרטי הנאשמת. העד לא ידע לומר אם הכיר אותה מאירועים קודמים, אך לא שלל זאת. כן צוין כי דרך מערכת המחשוב המשטרית ניתן לאתר תעודת זהות של אדם לפי שמו המלא.

עדות מר מנחם קנייבסקי

עדותו של מר קנייבסקי, הוא המתלונן, נפרסה על פני עמודים 23-31 לפרוטוקול.

בתחילת עדותו העד מסר שביוני 2009 עבד בקייטנה של בית חב"ד שהתנהלה בבית ספר עמל בכפר סבא. כשנשאל אודות האירוע, תגובתו הראשונית היתה "אני הוצאתי את עצמי מהתביעה. אני יכול להוציא את עצמי מכאן וללכת הביתה?". לאחר שהובהר לו על ידי בית המשפט כי עליו להשיב לשאלות שנשאל, מסר את גרסתו.

לדבריו, ביום האירוע, בעת שעבד בשטח הקייטנה, השומר, או מישהו בשמו, מסר לו שבשער זורקים בקבוקי זכוכית. הוא הגיע מאחורי השער, שהיה נעול, ראה שברי זכוכיות מחוץ לשער- מדובר בשער גבוה ובקבוקים לא יכולים לעבור מעליו. כן ראה במקום אישה זורקת בקבוקי זכוכית ריקים מבחוץ על השער. הוא ניסה לדבר איתה, ותוך כדי כך נזרקו שני בקבוקים לפניו על השער. הוא עמד על כך שהבקבוקים היו ריקים, על אף טענת ההגנה שדובר בבקבוקים מלאים בקטשופ. כשנשאל אם זוכר זאת במאת האחוזים, ציין- 90 אחוזים.

בתגובה הוא הסתובב, ואגב כך רסיס מאחד מהבקבוקים קצת שרט אותו במצח, בצורה לא רצינית, וירד לו דם. הוא לא נזקק לטיפול רפואי, אלא שם פולידין ופלסטר. הטיפול העצמי היה לפני שיצא למשטרה אך אינו זוכר אם לפני

שהשוטרים הגיעו למקום. הוא אינו זוכר בדיוק את עניין החבישה, כי זה לא נוגע לעצם העניין, ואין לו עניין לתבוע.

העד לא זכר במדויק מה קרה כשהגיעו השוטרים למקום, כאשר על המכה בבטנו ידע לספר רק מקריאת אמרתו המשטרית, לא מזכרוננו. כשנשאל על קללות, השיב שאינו זוכר, כאשר זה לא חכם ולא צודק לומר דברים שלא זוכרים. לדבריו לא זכר את הסיפור ולא חשב שיצטרך אי פעם לתת עדות על כך. זכר באופן לא מדויק שהמעצר לא היה קל, והדבר העסיק את השוטרים. הדבר עשוי להסביר מדוע השוטרים שהיו במקום לא תיעדו את השריטה שלו.

כשנשאל לזהות האישה מסר "כתבתי במשטרה שאני לא מכיר את הבן אדם. אני יכול להגיד לכם שזה מישהו שנמצא פה אבל אין לי עניין להיכנס לזה". הסביר כי רצה לבטל את התלונה ולא מעוניין להעיד כיוון שכל מקום אליו היה מגיע היה נתקל בגידופים וצעקות מצד אותה גברת שזרקה את הבקבוקים, והוא מבקש שזה לא יימשך. לבסוף אישר שמתכוון בדבריו לנאשמת.

טרם האירוע היו אירועים קודמים בין הנאשמת לבין צוות הקייטנה, אך לא ברמה של האירוע, כאשר בעת האירוע דובר בשנה האחרונה בה הקייטנה פעלה במקום. על פי דיווחים שקיבל, בחלק מהפעמים הקודמות אף נזרק בקבוק או שניים, אך העד לא התלונן למשטרה כדי לשמור על יחסים תקינים עם הנאשמת. כן ציין כי להבנתו מי שזרק בקבוקים על השער הינו חולה נפש.

טרוניותיה של הנאשמת היו על רעש שבוקע משטח בית הספר, כאשר בהקשר זה מסר שהם עובדים לפי תקני עוצמת הקול, אך אירעו הרבה חריגות מצד הצוות שפועל על פי שיקול דעתו, מבלי שהעד ואחרים מפקחים עליהם באופן רציף. בנוסף הנאשמת התלוננה על האוטובוסים שמחנים במקום כאשר המנועים שלהם פועלים לצורך מיזוגם. היה סיכום איתה, בו השתדלו לעמוד, לפיו האוטובוסים יחנו כמה שיותר רחוק מביתה, אך אירע, בשל בעיית זמנים, שהאוטובוס האחרון שהגיע היה חונה קרוב לביתה.

לאחר שנסתיימה עדותו מסר העד מיזמתו "אני מצטער שזה רוח הדברים. אין לי עניין נגדה. רציתי לצאת מהסיפור ולא להגיע לביהמ"ש. הביאו אותי בכוח. אני מוכן הכל לעשות כדי להגיע להסדר." בהקשר זה יצוין כי לעד הוצא צו הבאה, שמומש כשלושה חודשים טרם העדות, או אז מסר שהוא ביקש להוציא את שמו מהתיק, אך זה לא קשור לכך שלא הגיע לעדות במועד שנקבע לכך תחילה.

עדות מר דרור גבעוני

עדותו של מר גבעוני, חוקר מח"ש, נפרסה על פני עמודים 31-33 לפרוטוקול.

לדבריו, גבה הודעה מהנאשמת ביום 11.8.09 במח"ש, סומנה ת/5. תפקידו בתיק התמצה בגביית ההודעה, שהיוותה את תלונת הנאשמת, אולם המשך הטיפול נעשה בידי חוקר בשם יואל רואמי.

עדוּתה של הנאשמת נפרסה על פני עמודים 35-53 לפרוטוקול.

לדבריה, היא מתגוררת מול שער בית ספר אונים, כאשר במקום יש גם מסגריה. לדבריה, אלה יוצרים עבודה מטרדי רעש, לרבות רעשי אוטובוסים שינו עם מנוע מופעל. נוסף על כך, מבצעי עבודות שירות במקום הפעילו מפוח במשך שעות כביכול כדי לנקות מדרכה. עוד סיפרה על מעשי הוונדליזם של תלמידי בית הספר אשר השליכו לכיוון ביתה ברזלים, אבנים אשר שברו לה רעפים, שברו קולטים ואף הרגו לה גורי חתולים.

פניוּתיה למנהל בית הספר, המשטרה, והעירייה נפלו על אוזניים ערלות, נאמר לה שלא תהיה בביתה בזמן הפעילות, ואף זכתה לכינוי גנאי. היא זכתה למענה רק אצל אחד השוטרים בשם קליין, שארגן ישיבה בה סוכם על התקנת חומה, הכנסת המכשירים הרועשים של המסגריה פנימה, הפסקת המפוחים, חניית אוטובוסים במקום מרוחק יותר, ודימום המנועים. אולם, סיכום זה הופר לחלוטין. הנאשמת אף הגישה קטעי עיתונות בעניין- סומנו נ/3. כאשר היתה פונה בעניין הרעש למתלונן, תמיד זה היה אומר בסדר, סוגר את השער ועושה מה שרוצה.

ביום האירוע, הנאשמת שהתה בבוקר מחוץ לביתה, כפי שנהגה דרך כלל בשעות שפעלה הקייטנה במקום, כיוון שנואשה מלהתעמת. בין היתר הלכה לקניות, והחליטה לחזור מוקדם מהרגיל כיוון שבאותו יום היה קשה לה מהרגיל. נכנסה לביתה ולא יכלה לשבת במנוחה בשל הרעש, ולא היתה מסוגלת לצאת שוב מהבית בחום הכבד ששרר. היא ניגשה לשער, ובידיה שני בקבוקי רוטב שביקשה להכניס למקרר טרם שמעה את הרעש. הבחינה בשני אנשים שהיו בפנים במרחק של כעשרה מטרים מהשער, אחד מהם המתלונן, ושהיתה להם היכרות הדדית. בקשה מהם להנמיך את הרעש, אך המתלונן, שזו היתה הקייטנה האחרונה שלו, השיב לה בזלזול שתכנס לביתה, וקילל אותה בכינויים משוגעת, חולת נפש.

מרב כעס על כך שהיא לא יכולה להימצא עוד שעות מחוץ לביתה בלי אוכל ומים, שהיא לא מעניינת אותו, והוא מקלל אותה, השליכה את שני בקבוקי הרוטב שהיו בידיה ליד השער, וכנראה פגעו בשער. בכל מקרה לא פגעו בשניים שכן במקרה כזה היו מכוסים כולם ברוטב. כל זאת עשתה בלי רצון לפגוע במישהו. לאחר ששברה את הבקבוקים היא נכנסה לביתה להירגע. לאחר מספר דקות הופיעו שוטרים ואמרו לה שהיא זרקה את הבקבוקים, והיא אשרה זאת. או אז הגיע המתלונן, ונדחף עליה. היא דחפה אותו כך שלא יתקרב אליה. השוטרת אזקה אותה והביאו אותה למשטרת כפר סבא.

בשלב מסוים בתחנה, היא נתבקשה להזדהות וסירבה. השוטרות ביקשו ממנה לגשת לכיוון מכונה, אותה לא הכירה מביקוריה הקודמים בתחנה. לא ידעה מה המכונה עושה, קצת נבהלה וכתגובה הלכה אחורה בעוד השוטרות מושכות בידיה כשהיא אזוקה. שוב חזרה אחורה בהתנגדות, ואז נפתחה הדלת, ומי שאחר כך שהתברר לה כשוטר בשם דודי הגיע למקום.

בשלב זה היא נפלה לרצפה, מכיוון שהשוטרות שחררו האחיזה או בגלל שאותו שוטר הפיל אותה לרצפה, היא אינה

זוכרת. בהיותה על הרצפה, אותו שוטר דרך עליה בלחץ (פעם אמרה על כתפה, פעם אמרה על רגלה, פעם אמרה על צווארה) וסובב ידה, נקלעה לערפול ושמעה שהשוטרות מעירות לו שיפטיק כי עיניה מתגלגלות. אז נזרקה עם שתי ידיים, ושוב סובב את ידה, ובהוראתו היא נאזקה גם ברגליים. הכחישה כי בעטה, ירקה וקיללה לעבר השוטרות.

לאחר מכן פונתה לבדיקה בבית החולים, ובהמשך הוחזרה לתחנה לחקירה. בחקירה ביקשה לשמור על זכות השתיקה, תוך שאמרה שמרגישה ששוטרי משטרת כפר סבא אינם הוגנים איתה כי הם מכירים את הסיפור מתלונות קודמות שלה, ובמקום לתווך ולסדר הם בוחרים צד. הקצין שהיה במשמרת החליט לשחרר אותה למעצר בית, אולם הנאשמת סירבה לכך כיוון שטענה שלא פשעה. לפיכך שהתה במעצר ללילה, ולמחרת הובאה לבית המשפט ושחררה לביתה. בבית אחותה זו הבחינה בסימן כחול, והנאשמת אמרה לה שזה שום דבר, שכן התביישה לומר לה שהוכתה על ידי שוטר. לאחר זמן הגישה תלונה במח"ש, כאשר כל שאמרה שם הינו מדוייק.

עדות הגברת יונה גדסי

עדותה של הגברת גדסי, אחותה של הנאשמת, נפרסה על פני עמודים 53-56 לפרוטוקול.

לדבריה, היא ביקרה פעמים רבות בבית הנאשמת ולתקופה מסוימת אף גרה בבית הנאשמת. בעת פעילות הקייטנה במקום היו חונים אוטובוסים, כאשר הנהגים משאירים את המנועים דלוקים לצורך מיזוג, דבר שגרם לרעש וזיהום אוויר. במהלך שנת הלימודים, היה רעש מבית הספר ומהמסגרייה, תלמידים נהגו לזרוק אבנים לכיוון ביתה של הנאשמת, היו תלמידים שנהגו לפשוט את המכנסיים כאשר ראו את הנאשמת ואת העדה מחוץ לבית. מחוסר ברירה הנאשמת נאלצה לבלות במהלך שעות היום מחוץ לביתה.

יום לאחר שהנאשמת השתחררה מהמעצר היא הגיע לבית העדה, והעדה ראתה כתם כחול על זרוע ימין. הנאשמת אמרה לה שהשוטרים השכיבו אותה על הרצפה ודרכו עליה.

דין והכרעה

התיאור העובדתי כתב האישום מתחלק לשניים. החלק הראשון מתייחס לאשר התרחש בסמוך לבית הנאשמת ולבית הספר אוניס. החלק השני מתייחס לאשר התרחש בתחנת המשטרה. נדון בהם אחד לאחד.

באשר לחלק הראשון, הרי שהעד המרכזי בעניין זה הינו המתלונן. ראשית יצוין כי זה נמנע מלהגיע לבית המשפט מלכתחילה. רק צו הבאה הביא לעדותו. בתחילת עדותו אף ביקש שלא להעיד. במהלך עדותו אמר מספר פעמים שאינו צד לעניין ומעיד רק מחוסר ברירה. אף כאשר מסר גרסה עניינית על אשר התרחש, הרי שלא אחת ניסה לעמעם את החומרה ממעשי הנאשמת, ובשלב מסוים אף את זהותה. לבסוף, יצא המרצע מהשק והתברר כי הוא חושש מהנאשמת שתטריד אותו בגידופים ובצעקות כפי שנעשה לדבריו לא אחת, והוא מעוניין בסך הכל בשלווה. אף לאחר שהסתיימה

העדות, אמר מיוזמתו כי רצה לצאת מהסיפור, ובא להעיד רק בגלל שהוכרח, והוא מצטער על כך.

הנה כי כן, עניין לנו בעד אשר לא רק שלא בא לטפול אשמות שווא על הנאשמת, אלא שפעל, עקב חששו מהנאשמת, להטות במידה לא מעטה את עדותו בכדי לצמצם ככל הניתן את הפגיעה בה. עד שכזה ייחשב כמהימן דווקא היכן שבכל זאת נידב מידע שהינו לחובת הנאשמת, בעוד היכן שהחסיר מידע לחובתה, ייחשד כמי שבא להסתיר דברים ולא שאלה לא ארעו.

משכך, דבריו באשר להשלכת הבקבוקים על ידי הנאשמת, הן אלה שהבחין בהם מנופצים, והן שני אלה שהושלכו על השער בעת שהעד עמד בסמוך אליו, ובאשר לפגיעה שנגרמה לו כתוצאה מכך, ייחשבו כמהימנים. בד בבד, בהעדר ראיה אחרת, הרי שאין אלא לראות את היקפם כדבריו בעדותו. כך, הבקבוקים הושלכו על השער להבדיל מאשר עליו עצמו כאמור בכתב האישום. כך, הפגיעה היתה בגדר שריטה קטנה שדיממה מעט, ולא חבלה של ממש כאמור בכתב האישום. כך, השריטה נגרמה מרסיס של אחד הבקבוקים ולא מפגיעה ישירה.

אמנם לדברי השוטרת ליבוביץ המתלונן אמר לה שהפגיעה נגרמה כתוצאה מהשלכה ישירה של הבקבוק עליו, אך ייתכן שהעדה לא הבינה אותו בעניין זה, כך שבפועל אף לה אמר את אשר אמר בעדותו בעניין זה. יצוין בהקשר זה כי עדה זו לא זכרה כלל את גביית עדות המתלונן, שנעשתה על ידה כעניין שבשגרה במסגרת עבודתה, וכל עדותה היתה על פי תיעוד הדברים באותה עת.

באשר לפצע עליו דיבר המתלונן, הרי שדברי העדה ליבוביץ אף מחזקים את עדותו, שכן היא הבחינה בסימן קטן של דם באופן המתיישב עם תיאורו את פציעתו. היות הפצע קטן לדבריו אף מתיישב עם כך שהשוטרת לא הבחינה בסימני דם על בגדיו, ואף עם העדר תיעוד על ידי השוטרת ידעי לכתמי דם בזירת העבירה. באשר לאי הבחנת השוטרת ידעי בפצע בזירת העבירה, הרי שבדומה לדברי המתלונן בעניין, נראה שהדבר מוסבר בכך ששוטרת זו היתה ממוקדת בזירת העבירה במעשי הנאשמת לנגד עיניה, ובפעולות להבאתה לתחנת המשטרה. יצוין בהקשר זה כי באותה עת אפשרי שהמתלונן טרם שם פלסטר על הפצע (שהרי לדבריו עשה כן רק טרם יצא לתחנה, ואינו זוכר אם טרם הגעת השוטרים), כך שבאותה עת הפצע, קטן כזכור, לא בלט.

נוכח מאפייני עדותו של המתלונן כפי שתואר לעיל, אין כל רבותא לכך שהוא לא זכר שהנאשמת קיללה אותו והיכתה בבטנו באגרוף והכל לאחר הגעת השוטרים למקום. אכן מצופה היה כי יזכור זאת, אולם נראה שאי ציון זאת בעדותו הינו חלק מהרצון להמעיט ככל הניתן בהפללת הנאשמת. יתר על כן, יש לזכור כי המתלונן כן העיד על כך שהמתלוננת נהגה לגדפו פעמים רבות עד כדי כך שחשש ממנה.

במצב דברים זה, כאשר השוטרת ידעי העידה על הקללות ועל מכת האגרוף, אין בחסר של הדברים מעדות המתלונן כדי לפגוע כהוא זה במהימנותה של השוטרת. יש לזכור שהדברים נצפו על ידה בזמן אמת, תועדו לא הרבה לאחר מכן, והכל במסגרת תפקידה ומבלי שהכירה, לטוב ולרע, את מי מהמעורבים. התיאור הינו ענייני, ומשתלב אף עם דברי המתלונן, הן באשר לגידופים השגרתיים, והן באשר להתנהגות האלימה של הנאשמת בסמוך לכך, בהקשר של

הבקבוקים. אין אף מחלוקת כי הנאשמת באותה עת, ובכלל, זעמה מאד על המתלונן, דבר שעולה בקנה אחד עם תיאורו של המתלונן לעניין הבקבוקים ועם תיאור השוטרת את עניין הקללות והאגרוף.

הנאשמת מצידה ניסתה בעדותה להחזיק במקל בשתי קצותיו. מחד היא תיארה את הזעם הרב שחשה על הפעלת הקייטנה במקום, הן ביום זה והן בכלל, וכחלק מהמטרדים שהפעילות במקום גרמו לה. מאידך, טענה כי זעם זה לא הביא אותה בשום אופן לנסות לפגוע במתלונן, שלשיטתה אחראי לרעש ואף קילל אותה בסמוך לאירוע, או באדם אחר, אלא שהתבטא רק בהשלכה ספונטנית של שני בקבוקים על השער, כאשר המתלונן עמד במרחק ממנו כך שבלתי אפשרי שיפגע מהניפוץ של הבקבוקים. אולם גרסה זו נמצאה על ידי בלתי מהימנה, כפי שאנמק עתה.

ראשית, המדובר בגרסה כבושה, שלא הוזכרה כהוא זה בשלב המענה לכתב האישום, ואף בעת החקירה במח"ש פרטיה העיקריים לא הוזכרו. בנוסף, כאשר הנאשמת מסבירה כיצד הגיעה לקרבת השער עם שני בקבוקים, היא מציינת שאלה היו בקבוקי רוטב שקנתה לפני כן ובדיוק עמדה להכניסם למקרר כאשר נשמע הרעש. אולם, אם עמדה להכניס את הבקבוקים למקרר, מדוע לא השלימה זאת, אלא יצאה עימם החוצה? בנוסף, תיאורה את הופעת הרעש בעת שעמדה להכניס הבקבוקים למקרר סותר תיאור מוקדם יותר שלה בעדותה לפיה דובר ברעש מתמשך שלא אפשר לה כל מנוחה בביתה. יתר על כן, השוטרת ידעי שהגיעה למקום מתארת את שברי הבקבוקים, ללא כל תיאור של רוטב המרוח על השברים ובקרבת מקום.

נוכח כל זאת, ברור שלא מדובר בגרסה מהימנה, אלא בכזו שבאה, באמצעות אזכור הרוטב, לזרוע אי היגיון בדברי המתלונן (כמאמר הנאשמת, אילו היה בסמוך לניפוץ הבקבוקים, הרוטב היה מופיע על בגדיו), כאשר ניסיון זה כשל בשל אי מהימנות הגרסה.

העדר מהימנות הגרסה אף ממשיך לגבי הנעשה במקום עם הגעת השוטרים. הנאשמת משווה לעצמה התנהלות רגועה, כך שהזעם הרב שלה אודות המתלונן חלף עם השלכת הבקבוקים, או אז נכנסה לביתה עד שהשוטרים התדפקו על דלתה. אולם השוטרת ידעי מתארת שהנאשמת היתה מחוץ לביתה, בסמוך לשברי הבקבוקים, כשהשוטרת הגיעה למקום. יתר על כן, טענת הנאשמת כי ענתה בחיוב לשאלת השוטרים אם היא השליכה הבקבוקים אינה עולה בקנה אחד עם התנהגותה הנוגדנית לאורך כל האינטרקציה שלה עם השוטרים, כפי שיתואר בהמשך, ובפרט עם העדר כל מענה ענייני שלה לשאלות השוטר שגבה עדותה, והכל בנימוק שאינה נותנת כל אמון במשטרת כפר סבא, עקב הרקע לאירוע שתיארה. למותר לציין שאף דבריה כי המתלונן דחף אותה בנוכחות השוטרים, אינם זוכים לכל עיגון בתיאור העדה ידעי את אשר אירע בעת היותה במקום.

הנה כי כן, יש לדחות מכל וכל את גרסת הנאשמת לגבי חלקו הראשון של האירוע, ויש לקבוע הממצאים אך ורק בהתאם לדברי עדי התביעה כפי שתוארו לעיל. משכך, סעיפים 1,2,3 לעובדות כתב האישום הוכחו, בסייג שגם הבקבוקים שבסעיף 2 הושלכו על השער, ולא על המתלונן, ופציעתו התרחשה מרסיס ולא מפגיעה ישירה, וכן על אף הדימום שבה, לא היתה בגדר חבלה של ממש. אמנם מדובר בעובדות שונות מאשר פורט בכתב האישום, אך השוני אינו גדול, ולנאשמת ניתנה הזדמנות יותר מסבירה להתגונן מכך במהלך המשפט.

באשר ליסוד הנפשי, הרי בהעדר כל מהימנות לגרסת המתלוננת, אין לקבל טענתה כי בניפוץ הבקבוקים לא התכוונה לפגוע באיש. משכך, ניתן ללמוד על היסוד הנפשי אך ורק מהנסיבות, והן המרחק הקצר מהמתלונן כך שניפוץ הבקבוק עשוי להביא לפגיעה של רסיסים בו וכן הזעם הרב של הנאשמת עליו. נסיבות אלה מלמדות אך ורק על כוונה לפגוע במתלונן, ומשכך, הוכחה עבירה של תקיפה סתם, חלף עבירה חמורה יותר של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שלא הוכחה נוכח מהות הפציעה. באשר לאגרוף, הרי שאין במעשה כזה אלא להעיד על כוונה לפגוע, אדרבא לאור הזעם ומעשה התקיפה הקודם, כך שכאן מדובר בעליל בעבירה של תקיפה סתם.

נוכח כל האמור, בגין מעשיה לעיל כלפי המתלונן יש להרשיע הנאשמת בשתי עבירות של תקיפה סתם.

באשר לחלקו השני של האירוע, הרי שראיות התביעה מושתתות בעיקר על דברי השוטרים ידעי ולוי. אכן, השוואת גרסאות שני העדים מגלה הבדלים מסויימים. אולם, כאשר שני עדים מתארים אותו אירוע תיאור מהימן, טבעי שהתיאורים לא יהיו זהים, כאשר דווקא אם התיאורים זהים, ישנו חשש לתיאום עדויות. שהרי, כל עד רואה את האירוע מהזווית שלו וקולט את האירוע וזוכר אותו באופן שונה בהתאם למגבלות של ריכוז וזיכרון. העיקר הינו ששני התיאורים מקיימים סיפור עם קווים כלליים זהים, וכך הם פני הדברים בענייננו.

כך, על פי דברי שני העדים, הנאשמת נתבקשה להזדהות במכשיר, היא סירבה והתנגדה, בשלב מסויים שכבה על הרצפה, בעטה לעבר השוטרות ידעי וקייטסקי, ומשאלה לא השתלטה אליה, הגיע השוטר לוי, השתלט עליה וכבל אותה. לפיכך, חוסר בפרטים מסויימים אצל אחד העדים אין פירושה שלא היו. בייחוד, נושא הגידופים והיריקות שנעדר מדברי השוטר לוי, שמן הסתם מוסבר בריחוקו מהמקום באותו שלב, כמו גם העדר מיקוד שלו מלכתחילה באירוע.

תיאורם של העדים, על הקווים הכלליים של הסיפור, אף מאושר ברובו על ידי הנאשמת, שמתארת בעדותה כיצד סירבה לזיהוי באמצעות המכשיר, התנגדה בכוח, ותוך כדי מאבקה עם השוטרות נפלה לרצפה, ובשלב זה הגיע השוטר לוי, השתלט עליה וכבל אותה. יצוין אף כי כעולה מעדותה במח"ש, הנאשמת מעידה על עצמה שאינה זוכרת מה אירע מאז נפלה לרצפה ועד שהשוטר לוי השתלט עליה, כך שאין בידה להציע גרסה נוגדת להתנהלותה לעיל בעודה שוכבת על הרצפה.

התיאור של העדים אף משתלב עם הנוגדנות הבולטת שגילתה הנאשמת כלפי השוטרים בהיבטים אחרים של החקירה. כך, בהעדר שיתוף פעולה עם החוקרת יעל בר אור רפס שניסתה לגבות אמרה מפורטת ממנה. כך, בסירוב להשתחרר למעצר בית עד כדי נכונות לשהות לילה במעצר. כך, בסירוב לאחר זמן, לבקשת השוטר טולדנו, להגיע למשטרה לפעולות חקירה מסויימות. נוגדנות זו לא היתה מקרית, אלא נבעה מחוסר אמון שהפגינה הנאשמת כלפי המשטרה נוכח סברתה כי זו לא טיפלה כיאות בתלונתה בדבר הרעש מאותו בית ספר. על כן ברור כי גם הסירוב הראשוני להזדהות במכשיר לא נבע מפחד אלא מאותו חוסר אמון שמוביל באופן מתוכנן לנוגדנות.

מעבר לכך, למעשה הבהירה הנאשמת שהמשטרה ומקימי הרעשים השונים מבית הספר נמצאים מבחינתה באותו צד של המתרס. משכך קיים קשר ישיר בין התנהלותה כלפי המתלונן לבין התנהלותה כלפי השוטרים, דהיינו עימות מילולי

ופיזי כאחד. משכך, הראיות לגבי החלק הראשון של האירוע מחזקות את הראיות לגבי החלק השני, ולהיפך.

הנה כי כן, יש לתת אמון בגרסת שני השוטרים, ועל בסיסם לקבוע כי הוכח כל האמור בסעיפים 4,5 לעובדות כתב האישום. זאת בסייג אחד, שכעולה מעדות השוטרת ידעי, לא הוכח כי הבעיטות והיריקות של הנאשמת לעבר שתי השוטרות פגעו במי מהן. אף לא ברור לחלוטין אם הנאשמת התכוונה בכך לפגוע בשוטרות. שכן בהקשר הכולל של התיאור, גם מנקודות מבט של השוטרים שהעידו, מדובר במעשים שנעשו כחלק מהנוגדנות הכללית של הנאשמת כלפי המשטרה, ובהמשך להתנגדות לזיהוי.

אשר על כן, במעשיה לעיל עברה הנאשמת עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אך לא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים, שמדובר בעבירה של תקיפת שוטר במילוי תפקידו.

על אף שהדבר אינו מצריך הכרעה עובדתית לצורך העבירות בהן עסקינן, בכל זאת אתייחס לשני נושאים עובדתיים שעלו במהלך המשפט כחלק לא שולי בטיעוני ההגנה. האחד, נחיצות הזיהוי, והשני, אופן הפעלת הכוח על ידי השוטר לוי.

ראשית ייאמר כי שוכנעתי כי דו"ח המעצר נ/2 של השוטרת ידעי בו מצויים פרטי הנאשמת, נערך לאחר סיום האירוע בתחנת המשטרה. השוטרת הלכה והתחזקה במהלך עדותה שכך הם פני הדברים. הדבר משתלב אף עם ציון החיפוש בתוך הדו"ח, והרי זה נעשה רק לאחר ההשתלטות על הנאשמת בתחנה. פער הזמנים של כרבע שעה מעת המעצר בשטח ועד שעת עריכת הדו"ח אינו בעייתי שכן מדובר באירוע שבסופו של דבר היה קצר במשכו, כאשר איזור ביתה של הנאשמת מצוי בנסיעה של מספר דקות מהתחנה.

נוכח זאת, ברור כי במהלך האירוע השוטרת ידעי עדיין לא ידעה את זהותה של הנאשמת, מלבד פרט לא מספיק כשמה הפרטי, ומשזו לא תרמה במלל כל פרט מזהה אחר, כחלק מנוגדנותה הכללית כלפי המשטרה כפי שתואר, היה מקום בהחלט לזהותה באמצעות אותו מכשיר. אמנם לדברי השוטרת ידעי, השוטר לוי מסר לה כי הוא מכיר את שמה המלא של הנאשמת, וכך אלה הובילו לזיהוי אף ללא המכשיר, אך ברור מדבריה ומההקשר הכולל שעד זה נדרש לעניין רק לאחר סיום ההשתלטות על הנאשמת, כאשר לפני כן לא היה לו כל נגיעה לחקירה, ומעורבותו באה רק לצורך הסיוע בהשתלטות.

באשר להפעלת הכוח על ידי השוטר לוי, הרי שאין חולק כי הדבר גרם לפגיעה פיזית בנאשמת, כפי שתיארה היא, כפי שתיארה אחותה, וכפי שעולה מחומר רפואי שהוגש. אולם, הדבר נבע באופן ברור מהתנגדותה הפיזית של הנאשמת לשוטרות, בה היא מודה בעצמה. ברור שכאשר שתי שוטרות לא מצליחות להשתלט עליה, הרי שהשוטר שמתערב נדרש להפעלת כוח לא מועט.

הנאשמת מצידה מאשימה אותו בכוח ברוטלי שלא לצורך, אך זאת כאשר היא משמיטה את הכוח שהפעילה, אגב התנגדות, כלפי השוטרות, ותוך שהיא בנשימה אחת מוסרת מידע סותר על המקומות בגופה שעליהם דרך השוטר, ואף

מוסרת תיאור לא הגיוני של כיפוף ידה אחורנית כאשר שתי הידיים אזוקות מקדימה. אין לנתק חלק זה של האירוע מהתיאור של חלקיו הקודמים, בהם גרסת השוטרים הועדפה באופן ברור על גרסת הנאשמת, וכך יש לעשות אף כאן. העדפה כזו מביאה לכך שאמנם דובר בכוח לא מועט, אך נוכח התנגדותה הקשה של הנאשמת כלפי השוטרות, לא היתה ברירה אלא לעשות כן, ועובדה היא כי לאחר שהנאשמת נכבלה בכוח, פסקה התנגדותה.

אני דוחה מכל וכל את טענת הנאשמת לזיכוייה מחמת הגנת זוטי דברים. הטענה להגנה זו נשתתת על מצע עובדתי כפי גרסת הנאשמת, אך בפועל הוכחו עובדות כתב האישום, בסייגים קלים בלבד. עובדות אלה מלמדות על מעשי עבירה שבשום אופן לא יכולים להיחשב קלי ערך, הן כל אחד מהם לעצמו, והן בהצטברותם הכוללת- שתי תקיפות בהפרש קצר של אותו אדם, ובסמוך לאחר מכן אף התנגדות פיזית נמשכת ומשמעותית לזיהוי על ידי השוטרות. כל זאת גם אם מביאים בחשבון את גילה הלא צעיר של הנאשמת ואת הרקע לתקיפת המתלונן.

אף את הטענה להגנה מהצדק יש לדחות מכל וכל. כזכור, המדובר בטענה שיש לנהוג בה כמנהג אגרוף קמוץ, כך שרק כאשר ברור לבית המשפט כי ההליך אינו הוגן, תקום ההגנה. במקרה זה מצביעה הנאשמת על העדר עניין ציבורי בניהול ההליך נוכח עמדת המתלונן. אולם, לאור היותה של האלימות רעה חולה בחברה, לא ניתן לקבוע את האינטרס הציבורי רק על פי מידת העניין של קורבן העבירה. אדרבא, כאשר זה הביע את חוסר העניין שלו נוכח חששו מהנאשמת, דבר אשר דווקא מגביר את העניין הציבורי בהליך.

אף אין מקום לקבוע כי בשל מחדלי חקירה נוצרת עמימות ראייתית המחייבת זיכוי הנאשמת. אכן עדים אפשריים לחלקיו השונים של התיאור העובדתי לא נחקרו, ובכלל זה השומר באזור הקייטנה והשוטרת מאיה קייטסקי. אולם ככל שנוצרה אי בהירות ראייתית, ממילא הדבר הוביל לאי קביעת ממצא לחובת הנאשמת, והממצאים לחובתה נקבעו רק היכן שהיה ברור שבידי התביעה ראיות טובות לצד גרסה לא מהימנה של הנאשמת, שלא לדבר על הודאה חלקית מצידה.

נוכח כל האמור, הרי שיש להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום, אך בסייגים העובדתיים והמשפטיים שצויינו.

סיכום

נוכח כל האמור, כתב האישום הוכח עובדתי, בסייגים הבאים:

- א. שני הבקבוקים האחרונים הושלכו אף הם על שער בית הספר ולא על המתלונן.
- ב. המתלונן נפגע מרסיס של אחד הבקבוקים שנופץ ולא מפגיעה ישירה של הבקבוק.
- ג. פציעת המתלונן היתה שריטה קטנה שדיממה מעט ולא חבלה של ממש.
- ד. הבעיטות והיריקות של הנאשמת לעבר השוטרת ידעי לא פגעו בה.

בנסיבות אלה, הריני מרשיע את הנאשמת בשתי עבירות של תקיפה סתם, הראשונה חלף העבירה המקורית של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וכן בעבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו. הריני מזכה את הנאשמת מעבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו.

ניתנה היום, 2 יוני 2014, שלא במעמד הצדדים. שימוע יתבצע במעמד הצדדים במועד שנקבע מראש.